

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΣΙΜΟΥ ΜΕΝΑΡΔΟΥ: Θρήνος τῆς Κύπρου. — Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Π. Δ. Νικηταροῦ 1906. Σελ. 405—432

Ὁ συνεργάτης μας καὶ φίλος κ. Σίμος Μενάρδος δὲν εἶναι γνωστὸς μόνον ἀπὸ τοὺς καλοὺς του στίχους καὶ ἀπὸ τὶς κλασσικὲς του ἐκείνες μεταφράσεις ἀρχαίων ἀριστουργημάτων, μὰ εἶναι πρὶν πολλὸ γνωστὸς ἀπὸ πολλὰ καὶ καλὰ ἐργασίαι γιὰ τὴν ἱστορίαν καὶ λαογραφίαν τῆς πατρίδος τῆς πρωτογέννητης ἀγάπης, τῆς μεγάλῃς μας Κύπρου. Τὸ περὶ τῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων τῆς Κύπρου μελέτημά του εἶναι πρώτης γραμμῆς ἔργο στὸ εἶδος του. Ἄλλη μιὰ ἐργασία του, ἡ Ρήγαινα, ὅπου δημοσίεψε διάφορες δημοτικὰς παραδόσεις γιὰ μιὰ κάπια Ρήγαινα τοῦ παλίου καιροῦ καὶ ἀνάμεσα στὶς διάφορες ἀφ' ἑαυτῆς δημοτικὰς παραδόσεις ξεχώρισε ἀπομεινάρια τῆς παλίας λατρείας τῆς Ἀφροδίτης—κάνει μεγάλη τιμὴ καὶ στὸ συγγραφεὶα τῆς καὶ στὴ Ρωμαϊκὴ ἀκόμη ἐπιστήμη. Κι' ἄλλα πολλὰ μελετήματα τοῦ καλοῦ μας φίλου μπορούσαμε νὰ αναφέρουμε ποὺ γιὰ δαῦτα πρέπει νὰ περηφανεύεται καὶ νὰ καμαρώνει.

Τώρα ὁ κ. Μενάρδος στὸ βιβλίον ποὺ σημειώνουμε παραπάνου μᾶς χαρίζει δημοτικὸν τραγούδι ἀπὸ 777 δεκαπεντασύλλαβους στίχους ποὺ σὲ δαῦτο ἀγνωστὸς ποιητὴς κλαίει τὸ πάτημα καὶ σκλαβωμὰ τῆς «γλυκείας Κύπρου» ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὰ 1570. Τὸ τραγούδι ξεστήλωσεν ὁ ἐκδότης ἀπὸ χειρόγραφο τοῦ 12' αἰῶνα, ποὺ τοῦ τὸ στείλανε ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς Λεμεσοῦ Φασσούλα. Μὰ γιὰ κακὴ μας τύχην τὸ χειρόγραφο δὲν εἶναι ἀκέραιον· ἐστὶ λείπει τὸ τέλος τοῦ θρήνου ποὺ θὰ μᾶς ἔλεγε γιὰ ὅλη τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀμόχουστos. Ὁ Κυπριώτικος αὐτὸς θρήνος ἔχει ἀξία ἱστορικὴ καὶ γλωσσικὴ· μὰ πρῶτα πρῶτα γλωσσικὴ. Στὰ προλεγόμενά του ὁ κ. Μενάρδος μᾶς δίδει μὲ λίγα λόγια πληροφορίες γιὰ τὸ χειρόγραφο καὶ γιὰ τὸν ποιητὴ τοῦ θρήνου καθὼς καὶ γιὰ τὴν μέθοδον ποὺ ἀκολούθησε στὴν ἐκδόσιν του. Στὸ τέλος πάλι ὁ κ. Μενάρδος μᾶς ἐξηγεῖ διάφορες λέξεις τοῦ θρήνου ἀραβικὰς, ἰταλικὰς καὶ γαλλικὰς, καθὼς καὶ ἑλληνικὰς τῆς δημοτικῆς, σπάνιες καὶ δυσκολονόητες.

Καὶ τελειώνοντας παρακαλοῦμε τὸν ἀγαπητὸν ἐκδότην νὰ δεχτῇ τὰ συχαίρια μας καὶ τὶς εὐκας μας τὶς καρδιακὰς νύχην πάντα τῇ γερωσύνῃ ἐκείνῃ καὶ τῇ δυνάμει ποὺ χρειάζεται γιὰ μιὰ καθάρια ἐπιστημονικὴ σταδιοδρομίαν.

N. A. B.

*

—Ἐλευνίσα, εἰπ' ἡ μητέρα, ἂν αὐτὸς ὁ νέος κ. Φιλητὰς ἐρχόντανε νὰ μὲ δῇ, ὅπως ἐμένα, καὶ ἂν ἐγύρευε νὰ τὸνε φιλήσω, ὅπως γυρεύει ἀπὸ σένα, θὰ τοῦδειχνα ἀμέσως τὴν πόρταν.

—Καλὰ, μαμμά, ἀποκρίθηκε τὸ καλὸ κορίτσι.

—Ἦταν ἀπὸ τὴν καινούργια τοῦ νέου ἐπίσκεψιν ῥώτης ἡ μητέρα τὴν Ἐλευνίσα.

—Λοιπὸν ἀκολούθησεν τῇ συμβουλῇ μου γιὰ τὸν κ. Φιλητὰ ;

—«Ναί, μαμμά. Τοῦ εἶπα τὰ λόγια σου, πὼς ἂ σοῦ γύρευε νὰ τὸνε φιλήσῃ, θὰ τοῦδειχνας τὴν πόρταν».

—Καὶ τί σοῦ εἶπε ;

—Εἶπε πὼς δὲ θὰ σοῦ γυρέψῃ τέτιον πρᾶμα.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλῃ αὕτῃ θὰ ἀρμύμε κάθε βδομάδα, σὲν κεφάλαια ληστῶν, ὅλες τὶς δυνάμεις καὶ ἀνορθογραφίας ποὺ βρίσκονται πρὸ καθαρῶς ἀντικαταστάσει βιβλίου. Συνεργάτης τῆς στήλης αὕτης θάνα ὁ ἄναγνώστης μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάι στὸ βαρβαρισμὸν ποὺ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώ- νουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς σελίδας ποὺ βρίσκεται).

«... Ἀνὸ νησάκια, τὸ ἐν μικρότερον ἔξω, τὸ ἄλλο μικρότερον μέσα, σχηματίζου- νημικύκλιον εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῦ κτλ».

(Ἀγγελος Τανζάρας «Ἑλληνικὰ περιγιάλια» στὸ «Ἐμπρὸς» 20 τοῦ Μάη 1906).

*

.... Θὰ ἐπεθύμουν εἰς τοιαῦτα ζητήματα νὰ εὐήρεσι τὸν οἱ κύριοι βουλευταί....

(Μιλᾷ ὁ Γ. Θεοτόκης στὴ Βουλὴ. «Ἑλληνισμός», 13 Μαΐου, σελ. 2, στήλ. 2).

*

.... ἀμφότεροι δ' αἱ συνάδελφοι...

(Πατρίς, 18 Μαΐου, σελ. 1, στήλ. 1, στίχ. 19).

*

... ἐρ' ὅσον ἡ Πολιτείακὴ μας μηχανὴ ἀντὶ νὰ ἐξάγῃ (χρειάζεται: ἐξάγῃ) συμπαλὶ ἀπὸ πρώτης τάξεως σιτάρι ἐξάγει πίτυρα...

(Ἰδιὰ ἐφημ. παρακάτου).

*

.... Ὑπὸ τὸν ὄντο καὶ τὰ ἐκτενέστερα φαι- δρυντικὰ ἀναγνώσματα, τὰ ἔχοντα τεχνικὰς ἀ- ξιώσεις. Θὰ ἐβαιναι εἰς μὴκος δύσα- νάλογον ὥς αἱ παροῦσαι ἀναμνή- σεις μου, ἐὰν ἀπεπειρώμην....

(Μπάμπη Ἀννίου «Ὁ Σύλλογος τῶν Εἰσαγγε- λίων» στὴν ἐφημ. «Ἀθῆνα» 19 Μαΐου, στήλ. 6).

ΣΗΜ. Χώρια βαίνει αὐτὸς καὶ χώρια αἱ ἀνα- μνήσεις του; Κι ἀφοῦ αἱ ἀναμνήσεις του ἔβησαν, ὅ- πως βγαίνει ἀπ' τὰ λόγια του, πὼς αὐτὸς θὰ ἔβαινε;

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΑ

Φίλε «Νουμά»,

Ὁ ἀξιότιμος κ. Μπάμπης Ἀννίου στὴν κανα- κάρικη διάλεξίν του, «Ὁ Σύλλογος τῶν Εἰσαγγε- λίων», ποὺ τὴν κουβαλάει ὑπὸ μάλης καὶ τὴν ἀνα- γνώνει ὅπου βρῇ, λείει κάπου στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ κἀν ἄστυξ, πὼς πέρασε ὁ καιρὸς ὅπου κατὰ τὴν «Γένεσιν» κατέβαιναν οἱ ἀγγέλοι ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ παντρεύοντο μετὰ τὶς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων.

Στὸν ἀξιότιμο κ. Μπάμπη Ἀννίου ταπεινότητα παρατηροῦμε πὼς ἡ ψεύτης εἶναι ἡ χωρὶς νὰ ξέρῃ μιλάει στὰ κούφια, γιὰτὶ στὴ Γένεσιν μέσα τέτοιο πρᾶμα δὲ βρίσκεται. Ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ δείξῃ. Ἡ Γένεσις ἄλλο πρᾶμα λείει στὸ Κεφ. ΣΤ': ... ἰδόντες οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων κτλ.

Ὅτε ἀγγέλους ἀναφέρει οὔτε πὼς κατεβήκανε ἀπ' τὸν οὐρανὸ λείει.

Εἰσαγγελέας

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερίλιναις ἀποδοτικῇ εἰς ὁρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη- ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς 8 ἐγένετο ἡ κατάθεσις— εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅφειας (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξω- τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογίουχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογίων πληρώνον- ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα- ταθέτοντος ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ- κύρῃ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς 0)0	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν
2	"	0)0	" " " 1 ἔτους
3	1)2	" 0)0	" " " 2 ἔτων
2	"	0)0	" " " 4 ἔτων
4	"	0)0	" " " 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογιοὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καταθέτου νομαστικῇ ἢ ἀνώνυμῃ.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Περσικὰς 1, Ἐπαρχίαις 8.
Λαθωμοί. Ἀθήνα 4, Περσικὰς 6, Ἐπαρχίαις 3.
Κλεψίαις. Ἀθήνα 4, Περσικὰς 2, Ἐπαρχίαις 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἔνχ, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιοῦντα τὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖον Σακέτο- (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ) τὰ κολούθῃ βι- βλία:

Τοῦ Ψυχάρου «Ὀνειρο τοῦ Γεωργίου» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλου «Ἡλίου καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ Ἑλληνικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» (σελ. 405).

Τοῦ Ἑδταλιῶν «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» σελ. 320 καὶ «Μεζώχτρα, Βρουκολακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἑρμοῦ «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμικῆς γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Χλόης» (χαρτοδε- μένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερίδου (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περγαλιτῆ (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλέους «Αἴας». Μετάφρ. Ζήσιμου Σί- δερν (σελ. 61)

Τοῦ Χ. Ἀντρεάδου «Ὁ Μέγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανοὶ καὶ Πέθανμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσανθή» καὶ «Τάφος στὸ Γαλόν» δηγῆματα (σελ. 78).

Ἡ ἸΛΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Πάλλου (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀβάζου δρ. 1.